

ŽELEZNÉ SRDCE

MARTIN SLÁDEK

ŽELEZNÉ SRDCE

**KNIHY MARTINA SLÁDKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kroniky o Haraldovi

Hladová smečka

Železné srdce

Časovládci

Skryté ostří

ŽELEZNÉ SRDCE

MARTIN SLÁDEK

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Martin Sládek, 2023

Cover Illustration © Michal Suchánek, 2023

Cover Art © Lukáš Tuma, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-424-4 (pdf)

... jest pravdou nad svátost branou, že pokrok kupředu nejen postoupil, nýbrž vpravdě poskočil měrou dosud nevídanou. Európa jako by se náhle rozhodla dospět a ku prospěchu pánů i chámů zaujmout místo, které jí po právu přísluší. Kde stály vsi, rozkládají se dnes města, dřevo ustupuje kameni, rostou panská hradíště, kláštery i katedrály. I člověk znalý údivem koprní, naskytne-li se mu pohled na rozmanitý forrichtung z řemesel pocházející. Kupci i kramáři mastí si kapsy, panstvo a rytířstvo vládne slovem i písmem a víra v Ježíše Krista, Pána našeho, přijímána jest otevřeně, hluboce a horoucně.

Za to vše lze vděčit jen Církvi svaté a Otcí jejímu, neboť mystické cesty Umění nadpřirozeného přijala cele za své a s Uměním dostavilo se také bohatství, pokrok... a žel Bohu, i potíže s ním spojené.

– Annales Bernoni, 920 AD
Bernon di Baume, primum abbatem
Abbatia S. Genovefa

KAPITOLA PRVNÍ

„Ještě jednou, Dardaine,“ poručil někdo velitelsky.

Čtvery pevné ruce mi potopily hlavu pod hladinu a hodnou chvíli ji tam podržely. Slyšel jsem jen vodu v uších, a když už to plíce nedokázaly vydržet, začal jsem se malátně zmítat. Konečně mi bylo dovoleno nadechnout se.

„Prská jako kočka,“ zazvonil smíchem čísi dívčí hlas.

„A ještě se vyzvracel do koryta. Dobytek.“

„Jsem slepý,“ zanaříkal jsem, protože skrz střílny mezi víčky bylo vidět jen příležitostně pableskující černo. Nepropil jsem se do němoty, ale do slepoty! Věděl jsem, že to jednou musí přijít.

„Co říká?“

„Že je slepý.“

„Je noc,“ oznámil lakonicky velitel.

„Pánové, pánové!“ lamentoval úpěnlivě skřípavý hlas, který jsem i ve svém stavu rozpoznal jako sluhu Jauverta. „To nemůžete, topit nám hosty! Toto je dům pana Olbena, slovuťného a zámožného kupce a mecenáše! Zavolám hlídku!“

„Volej raději svého pana kupce, nevolníku. Divím se, že ho ten virvál ještě neprobudil. Je vůbec doma?“

„Jsem svobodný muž, nechť se zlíbí,“ ohradil se studeně Jauvert. „Pán je... ehm... *en dispositio*.“

„Aha. Cokoli to je, zřejmě to má něco společného s vínem,“ odhadl velitel. „Tady stůj, člověče, hlídku nevolej. Kapitán LaLande,

z pověření pana La Trémoille, hraběte Poitou. Vidíš? Nejsme žádní darebáci, ale prodloužená ruka nobility. Dardaine, podívej se na pána, možná už se rozkoukal.“

Dostal jsem facku, až mi zazvonilo v uších.

„Už ses probral? Jak se jmenuješ? Jmé-no,“ slabikoval netrpělivě Dardaine.

„Nic. Je úplně vylitý. To potrvá do rána,“ povzdechla si dívka.

„Tolik času nemáme, hrabě spěchá,“ připomněl Dardaine. „Ještě do vody?“

„Žádné násilí!“ vriskl Jauvert. „Uprostřed noci vtrhnete do cizího domu, hosty vyvlečete, na dvoře je tlučete... jste rytíři, nebo lupiči?“

„Kdyby byl schopen chůze, nemuseli bychom ho vléct, děkuju pěkně. Váží jak dva sudy s pivem,“ zavrčel podrážděně Dardaine.

„Nestav se nám do cesty, dobrý muži, musíme se ujistit, že jsme vyvlekli správného hosta.“ LaLande mírnil rozepří osobitým stylem.

„Vždyť jsem vám říkal, že je to pan Harald!“ zvolal Jauvert.

„Harald Nor?“

„Jiného Haralda můj pán nehostí.“

„Stejně bych to ještě rád slyšel od něj,“ rozhodl LaLande. „Dardaine?“

„Zavalitý jako medvěd, lebka skoro holá, plnovous. Popisu odpovídá. A hele, pohanské znamení.“

Cítil jsem, jak mi Dardaine rozhalil tuniku, pod kterou mi na krku visel zlatý mjöllnir.

„K čertu,“ ulevil si LaLande. „Nevidí, nestojí, mluví nesmysly, takhle je nám k ničemu. Ještě aby nám tady umřel... Gal, upaluj do ponthausu pro utrejch... víš, kde je. Tady máš klíč.“

LaLandův hlas přistoupil a chytil mě pod bradou.

„A ty, pijane. Pamatuješ si vůbec něco? Zatracené potíže s tebou!“

Pěvec Desiens se zamračil na svou loutnu, zjevně nespokojený s výsledkem rodících se veršů, a posílil múzu bohatým douškem vína. Zcela mu uniklo, že si při tom pocínil rozhalený aksamitový pláštík. Múzu přizívoval už od večerního klekání předešlého dne a inspirace zatím kladla odpor. Co mělo být pokračováním *Le chanson de Arnulf de Reims*, slavné umělcovy písně, nerodilo se právě snadno. Barda jsem znal teprve od počátku pitky, ale díky jeho vrozené žvanivosti jsem už věděl, že pokračování vzniká na panskou objednávku k příležitosti kvapem se blížících oslav.

„Pojmenuji baladu *Enfances de Arnulf de Reims*,“ mumlal Desiens, slabikoval si potichu verše a počítal na prstech. „A složím k tomu ještě pokračování... závěr... *Fin d'Arnulf*..“

Rozvaloval jsem se na masivní křížové židli v Olbenově vinném sklípku, jednou rukou si podpíral hlavu, v druhé opatroval podobnou číši jako trápící se šumař a pozvolna se propíjel do bezvědomí. Posledních několik dnů se neslo v podobném duchu. Vybíral jsem si zasloužené volno, kterému předcházela dlouhá a náročná výprava do burgundských hor, při níž šlo řádně o krk. Já jsem odešel po svých, spousta jiných takovou kliku neměla. Protože vzpomínky chutnaly hořce, raději jsem je zapil.

Můj starý známý kupec Olben věděl dobře, čím nás hostí. Momentálně jsem pil sklizeň saunoiru z Olbenových vinic v Montargis – ročník nástupu krále Karla na franský trůn. Nemnoho lidí jsem v životě mohl nazývat přáteli, ale Olben do této

hubené skupiny patřil. Kdysi mě vytáhl ze žumpy a já mu na oplátku zachránil živobyť. Od té doby jsme podobné flámy pořádali, kdykoli se naskytla příležitost.

Na rameno mi dopadla Olbenova ztěžklá ruka a až zpětně jsem si uvědomil, že se tělnatý kupec hodnou chvíli hlasitě hrabal v nějakém harampádí v zadní části rozlehlého sklepení. Někde za barikádou sudů, ze kterých jsme byli živi.

„Harla... Haralde!“ zvolal, jako by mě dnes viděl poprvé, jeho jazyk si sám podrazil nohy. „Podívej se na tohle!“

Spodkem prošívané tuniky, která by průměrného řemeslníka stála sezónní výdělek, setřel nános prachu z černé baňaté lahve s hrdlem zalitým žlutým voskem. Lahev byla vyrobena z popraskaného glazovaného jílu, což jí dodávalo punc ojedinelosti. Nastavil jsem prázdný pohár, strčil špičkou boty do klimbajícího trubadúra a počkal, až se Olben a jeho nůž domordují se zátkou.

„Vážení pánové, dostalo se vám cti okoštovat nápoj králů! Tento mok pochází ještě z dob našeho slovutného a zesnulého císaře Karla, zvaného Veliký, což, jak víte, nemělo nic společného s rozměry jeho...“

„Hanba! Takhle smýšlet a hovořit o největším panovníkovi od rozpadu Římské říše!“ Minstrel, ve kterém se probral historicko-pečovatelský zápal, vyloudil z loutny protestní tón.

„... s rozměry jeho štědrosti,“ dokončil lakonicky Olben. „Nicméně kromě výdajů na tažení, vzdělání a víru z něj občas vypadla i nějaká ta mince na bohubějšší a užitečnější činnosti, jako je například pěstování vinné révy.“

Opatrně jsem si přičichl k tmavě rudému až černému moku. Ještě jsem nebyl tak nametený, abych důvěřoval něčemu, co zkvasilo před tolika lety.

„To se mi nezdá,“ zapochyboval jsem. „Chceš říct, že tohle víno je staré sto padesát nebo kolik let?“

Desiens zíral do číše stejně rozpačitě jako já. Zauvažoval jsem, zda nápoj králů konečně bude mít ten správný účinek na jeho tvorbu.

„To jsem si trošku přibarvil... víno ne. Vinice ano.“ Olben pokrčil rameny. „Nápoj samotný bude mít tak polovinu.“

„To není normální víno!“ zvolal pěvec, když opatrně ochutnal.

„Fortifikované a archivované až do mrtvě. Děd byl génius.“

Olben se triumfálně usmál a dolil nám po koflíku hustého, nebesky vonícího vína. Tušil jsem, že zítra nevstanu z postele, ale vůbec mě nenapadlo, že právě začínají dny, na které budu vzpomínat jako na nejhektičtější ve svém životě.

„Pamatuju se,“ snažil jsem se slabikovat.

„Už jsem si myslel, že je po něm,“ zašeptal Dardaine.

„Kapitáne, tady.“ Udýchaná Galswinth konečně doběhla a LaLande mi něco nacpal mezi zuby.

„Otevřít! Nebo ti čelist vypáčím nožem... podržte mi ho...“

Nebyl jsem ve stavu, kdy bych se mohl bránit. Utrejch chutnající jako převařený žabinec okamžitě vyvolal dávicí reflex. Ohnul jsem se v pase. Chvíli to trvalo, ale za tu dobu se mi vrátila omezená schopnost koordinace, artikulace, a dokonce i trocha rozumu. Okolí se přestalo slévat do neuchopitelných, ač vizuálně zajímavých skvrn a ustálilo se na konturách dvou mužů, plavovlasé dívky a Jauverta. Všichni mě napjatě pozorovali, dívka s pobavením, Jauvert s obavami a Dardaine s LaLanDEM s výrazy slibujícími nakládačku, pokud se rychle nezmačím. Vyšplíchl jsem si

na obličej trochu vody, vypláchl si pusou a posadil se na okraj kořyta pro koně, ve kterém mě před chvílí topili.

„Vaše probuzení mi byla Hel dlužná,“ zanádal jsem. „To jste nemohli počkat do zítřka?“

„Už je zítřka,“ odhalil mi LaLande.

„Aha,“ podrbal jsem se na hlavě. „Tak co chcete?“

„Jsi schopný chůze, pane Haralde?“

„Princip jsem nezapomněl,“ odhadl jsem. „Kam mě chcete táhnout uprostřed noci?“

LaLande se otočil a ukázal nad střechy pařížských domů, kde ve svitu měsíce byly vidět vysoké zdi Conciergerie. Úzká okna královského hradu svítila z temného, stříbrem zalitého kamene jako světla bludiček z hlubokého močálu.

Pařížská noc byla příjemně vlhá a dříve muselo zapršet, protože pod nohama nám čvachtalo. Prudká letní přeháňka na chvíli vyčistila ulice, jejichž okraje sloužily jako jedna velká stoka. Pach velkoměst jsem obvykle dokázal vystát jen omezenou dobu.

Navzdory utřečku, na jehož složení jsem se raději neptal, neposedné okolí stále poněkud tancovalo před mýma očima, a tak jsem se raději držel záchytných obrysů svých průvodců. Nedalo se nepovšimnout, že Dardaine, Galswinth a jejich kapitán jsou si ve své nenápadnosti podobni jako vejce vejci. Tak akorát těsné kalhoty a tuniky s dlouhým rukávem, na pevných opascích nože a běžné váčky na drobnosti. Saie, krátké franské pláště spojené na levém rameni obyčejnou bronzovou sponou kvůli přístupu k mečům, které nenesli, a zároveň dobře skrývající dlouhé dýky, upevněné vodorovně na bedrech. Všechno v obyčejných, tmavých,

sepraných barvách, obnošené, ale ne za hranu slušnosti nebo použitelnosti.

Musel jsem se usmívat. Pohybovali se vojenským, úsporným stylem, kapitán těsně za mým pravým ramenem, Dardaine nalevo o pár kroků napřed, Galswinth o kus dál vpředu. Věděli, co dělají, měli výcvik a uměli spolupracovat. Nevyčnivali, prošli by bez povšimnutí jak v krajině, tak ve většině pařížských sousedství. V davu bych si jich všiml jen s obtížemi.

Prošli jsme centrem po dlážděné rue Saint-Jacques a vstoupili na Grand Pont, největší pařížský most. Jako na mnoha místech ve městě i tady se budovalo. Torza zdí, kladky, kameny a další stavební propriety dokazovaly serióznost probíhající výstavby. Mít dům na Grand Pont bylo v dnešní době něco, fantazíroval o tom i Olben. Od mostu ke královskému hradu na Île de la Cité to bylo, co by kamenem dohodil, a smetánka se ráda stahovala k centru dění.

Conciergerie byla ohyzdná, strohá, účelová pevnost z mero-vigniánských, dávno minulých dob. Přehlížel jsem škvíry ve střílnách, kruhové věže z černého granitu, masivní železné mříže, několik sáhů tlusté zdi a již tradiční pohoří splašků pod nimi. Nakrčil jsem nos. Měl jsem tohle zapotřebí? Mohl jsem spát jako děčko a s ničím si nedělat starosti.

„Co jsi říkal?“ otázal se LaLande.

Mávl jsem otráveně rukou. Ať už měl La Trémoille na srdci cokoli, mělo by to být proklatě důležité.

Přes četné hradní stráže jsme procházeli s heslem, které jsem od LaLanda nezaslechl, na to si dával dobrý pozor. Prokličkovali

jsme spleť chodeb a nakonec se dali do čekání v komnatě s úchvatnou loveckou tapiserií, na které tři alaunti v poklidném lesním zátiší dávali jelena. Než jsem se začal nudit, vrzly nízké dubové dveře, jimiž vstoupil starý šlechtic drobné postavy. LaLande k němu přistoupil. Zaslechl jsem jen útržky, zejména *zrychtovanej a kůň*. Nedělalo mi potíže doplnit ve větách hluchá místa. Když kapitán odcházel, věnovali jsme si navzájem chladné pohledy.

„Hrabě La Trémoille,“ představil se stařec s upravenou bílou bradou. Byl vrásčitý, hubený jako lunt, s pleší od přílby a zjizvenými hřbety rukou. Na míru šitý oděv oplýval nenápadným přepychem a vyhýbal se obvyklé panské křiklavosti. Jediné ústupky marnivosti představoval masivní pečetní prsten a stříbrná brož s oranžovými karneoly. „Děkuji, že jste se dostavil i v tuto pozdní hodinu, pane Haralde. Jak zanedlouho zjistíte, má to své důvody.“

„Neměl jsem příliš na výběr. To jsou vaši lidé?“ kývl jsem bradou ke dveřím, jimiž odešel LaLande.

„Jsou,“ přisvědčil hrabě a taktně se zdržel komentáře stran nedostatku mé etikety, když jsem se neuklonil. „Proč vás to zajímá?“

„Jsem zvědavý. Určitě nepatří k vašim družiníkům... na to se málo honosí a vychloubají. Pokud to nejsou rytíři, tak co jsou zač? Průzkumníci?“

„Jsou vším, čím musejí být,“ prohlásil tajemně La Trémoille. „Máte pozorné oko. Co vám o nich řeklo?“

„Snažíte se mě zkoušet?“ zvedl jsem obočí.

„Ano. A zpětná vazba nikdy neuškodí.“

„Těžko říct, viděl jsem je jenom chvíli. Vyznají se a určitě se dovedou ohánět, soudím, že nejen zbraněmi. Jsou efektivní, nepochybně díky výcviku. Nic jiného jim tu souhru nemohlo poskytnout.“

„Děkuji vám za názor. Výcvik je jejich život,“ potvrdil hrabě.
„Doslova. Líbí se vám?“

„Běhá mi z nich mráz po zádech,“ připustil jsem. „Vydržovat si družinu mordýřů a investovat do jejich vzdělání je nákladný koníček. Určitě jen neleklují na dvoře a nepíchají ostrým koncem meče do figuríny.“

„Označení, které jste použil, raději v přítomnosti kapitána neopakujte,“ poradil mi Trémoille. „A teď se prosím převlékněte z těch... zašpiněných šatů.“

Bez protestů jsem od služebné převzal novou tuniku a nasoukal se do ní. Byla těsná, ale lepší než nic. Nemělo smysl dohadovat se, že zvrátky na té staré už stihly zaschnout a vyčpět. Hrabě si mě přeměřil kritickým okem, kývl a položil ruku na kliku dveří.

„Pane Haralde... společnost, ve které se ocitnete, je z nejvýznamnějších v zemi. Požádám vás o dvě věci. Dle všeho jste bystrý, avšak také prostý muž. V zájmu hladké diskuze se prosím zdržte jakýchkoli nářeků. Každý velmož není uvyklý prostému lidu jako já.“

„Rozumím. A ta druhá věc?“

„Všechno, co uslyšíte, si nechte bezvýhradně pro sebe.“ Hrabě zdůraznil svá slova specifickým způsobem. Takovým, který varoval před nuceným pobytem v hradním žaláři.

V bohatě zdobené komnatě čekal muž, který se po nás otočil s pozorností psa, do jehož kotce byl právě vhozen flák syrového masa. Vnímal jsem napjatou, nervózní atmosféru, hutnou jako jáhlová kaše. Stísněnost a strach se skrývají špatně.

„To byla doba, Filipe!“ štěkl šlechtic, který pod vrstvami tuku bezpochyby skrýval svaly podobného objemu, a vyskočil z křesla.

Hedvábnou nití prošívány oděv ladil s masivními prsteny i zlatým pohárem, ze kterého si dodával kuráž. „Kvasím tu jako bečka jablek!“

„Rychleji to nešlo. Dovol mi představit mistra Haralda,“ uvedl mě citlivě La Trémoille. „Mistře Haralde... Jean de Maguiron, hrabě Vermandois, regent franský v nepřítomnosti krále a toho času také kastelán Conciergerie.“

Kastelán mě hodnotil prasečími očky pod světlým obočím a na něco čekal. Kývl jsem jeho směrem, ale ne tak, aby se to dalo považovat za poklonu. Poklony jsem nesnášel ještě víc než ranní buzení.

„Za takový nedostatek úcty bych jiného nechal zmrskat.“ Maguiron si odfrkl a kývl na služebnou, aby mu dolila pohár. „Copak nevíš, jak jednat s pánem? Filipe, je snad mdlý duchem?“

„Prosím o klid, Jeane,“ přistoupil ke kastelánovi hrabě Trémoille a položil mu ruku na rameno. Maguiron si zase sedl. „Pohanské zvyky se mění jen pomalu. Oceňujeme, že jste nás pocítil svou přítomností, mistře Haralde. Oba to oceňujeme.“

„Děkuji za pozvání,“ opětoval jsem slušně a cítil jsem, jak na mě Trémoille přestává vrhat významné pohledy. Jednak jsem mu slíbil přívětivost a jednak jsem nechtěl překročit hranici hraběcí tolerance a skončit v kobce.

Maguiron byl, pokud jsem si správně pamatoval, čtvrtým nebo pátým nejmocnějším mužem Franské říše. Na tomhle fjordu byl tenký led.

„Doufám, že nám k něčemu bude,“ nenechával si spravit náladu kastelán.

„Reputace pana Haralda předchází... v jistých kruzích.“ La Trémoille mě bránil, co mu síly stačily. Pochopil jsem, že to on mě doporučil, ačkoli mi nebylo jasné, odkud mě zná.

„Z doporučení,“ četl mi Trémoille myšlenky a dál to nerozváděl. „Dnes v noci došlo k události, která vyžaduje vaše... zaměření.“

„Filipe...,“ varoval ho Maguiron.

„Mistr Harald je srozuměn s potřebou nejvyšší mlčenlivosti.“

„Byl jsem poučen,“ uklidnil jsem kastelána a převzal si od služebné kořeněné, ředěné víno. „A nejsem slepý... naléhavost, s jakou jste si mě vyžádali, pánové, svědčí o vážnosti situace. Tedy poslouchám.“

Opřel jsem se zadkem o intarzovanou truhlu. Na zoufalých situacích se zpravidla dalo dobře vydělat, pokud je tedy člověk přežil. Byl jsem zaujatý, ještě než se pustili do objasňování, a dělal jsem vše, aby to nebylo vidět. A to jsem se kasal, jak budu ještě několik týdnů odpočívat. Loňské sněhy.

„Co zbývá. Já tedy začnu,“ převzal žezlo Maguiron, když na jeho pokyn opustilo místnost všechno služebnictvo. „Co víte o Córdobském emirátu, Haralde?“

„Hmm,“ zapřemýšlel jsem. Takovou otázku jsem nečekal. „Že existuje. A několik všeobecných vědomostí. Od porážky, kterou Maurům uštědřili vaši předci někdy před sto lety, se emírové střídají na iberijském trůně jako blechy v psím kožichu. Panuje tam zmatek... což je pro náš kraj dobře. Většinou země vládou po svém andaluské rody nebo rebelské kmeny, které neuznávají žádnou autoritu.“

Osobní názory jsem si raději nechal pro sebe. Nepřišlo mi taktí zmiňovat se, že evropská království za maurským světem notně kulturně a vzdělanostně pokulhávají. Navzdory rozmachu v praktické aplikaci magie za posledních cirká dvacet let.

„Na všeobecné vědomosti, jak jste je nazval, máte docela přehled,“ ocenil La Trémoille a viditelně se mu ulevilo. Určitě si až do poslední chvíle nebyl jistý, jestli neztrácel čas předvedením tupého žoldáka. V mnoha ohledech jsem jím byl.

„Zmatek tam panoval ještě před několika lety,“ opravil mě Maguiron. „Současný emír... velice rychle, efektivně a notně krvavě soustředil moc do svých rukou. Na začátku vlády de facto ovládal pouze Córdoba, povedlo se mu však potlačit všechny vzpoury, sjednotit rody a nastolit řád. Zatímco se spolu bavíme, obléhá Pamplonu, která se nachází jen skok od hranic s naší zemí.“

„Co má politická situace na západě společného s mou přítomností?“

„Všechno, proto dávejte dobrý pozor,“ odpověděl Trémoille. „Tento dvůr právě hostí emírem osobně vypravené poselstvo vedené Shmuelem Shaprutem, významným židovským učencem iberijského původu. Na podrobnosti se mě neptejte. O své významnosti mě poučil sám pan velvyslanec.“

Střehl jsem se hrabata přerušovat dalšími otázkami. Podle tónu Trémoillova hlasu a výrazu kastelánovy tváře se prokousávali k jádru zakopaného psa. Jen Trémoille, na rozdíl od viditelně rozrušeného kastelána, zachovával fazónu žulového bloku.

„Ten muž dnes v noci zmizel ze svých komnat a není nikde k nalezení.“ Maguiron gestem zahrnul Conciergerie a pozoroval mou reakci.

„Ach,“ pochopil jsem naráz, do jakého svrabu se přítomní pánové dostali. „A vy po mně chcete, abych ho našel.“

„To není zcela přesné,“ upozornil mě hrabě Maguiron. „Já po vás chci, abyste ho našel, než se přespříští poledne vrátí do města král a maurské poselstvo přijme.“

„Nemáte skromné požadavky!“ zvolal jsem. „Mnoho času rozhodně nezbývá.“

„Teď už si uvědomujete *gravitas* našich potíží v celém rozsahu, pane Haralde?“ ujišťoval se Trémoille.

„Jeden den na něco takového!“ Nevěřicně jsem kroutil hlavou. „Vyslanci jsou *persona grata*, vzácné a nedotknutelné osoby. Pokud se král dozví, že jste mu jednoho ztratili, můžou padat hlavy... a pokud se to dozví emír, může dojít k vojně. Shrnul jsem *gravitas* dostatečně, pane hrabě?“

„Neomaleně, přízemně, ale dostatečně,“ vyštěkl Maguiron. Hrad, ze kterého se vyslanec ztratil, byl v jeho gesci. Nezáviděl jsem mu.

„Jakmile emír dobude Pamplonu, což nebude trvat dlouho, jeho vojska nebudou mít nic na práci. Nečinná armáda je náramně drahá a vrtkává věc. Jak jste správně odhadl, může dojít k válce,“ shrnul situaci Trémoille.

„Jak příhodný *casus belli*. Napadlo vás, že by se mohlo jednat o cílenou provokaci? Nemohl vyslanec zmizet ze své vlastní vůle?“

„Polemizovat nad důvody nás nikam neposune!“ Maguiron vypěnil jako čerstvé pivo. Kdyby jeho nervy pochodovaly ještě o něco víc, mohly by snad opustit místnost. „Teď už víte dost, *místře* Haralde... už bychom se konečně mohli zabývat praktičtějšími otázkami. Třeba co s tím uděláme!“

Pošklebný důraz na mém oslovení jsem přešel, s praktičností měl pravdu.

„Proč, kam, jak, to všechno jsou otázky, které chceme, abyste nám pomohl objasnit.“ Trémoille mě chytil za paži. Mluvil teď rychle, naléhavě. „Franská říše čelí mnoha nebezpečím... Maďarům na východě, vašim krajanům na severu... králův hněv je jedna věc, politický dopad bude ale mnohem horší. Panovník se nevrací sám, s ním přijíždí i Jindřich, král Východních Franků... Němců, chcete-li použít nové pojmenování... a Paříž chystá veliké oslavy na počest jeho nedávné korunovace. Půjde o nejvýznačnější událost desetiletí... a zmizení maurského vyslance ji může snadno proměnit v noční můru.“

„Moment,“ zvedl jsem ruku. „Jak víte, že Shmuel Shaprut ne-tráví tuto noc například v některém z pařížských hampejzů? Chodíte mu kontrolovat příkrývky?“

„Vyslanci často bývají i špehy,“ vysvětlil La Trémoille. „Shaprut se nacházel pod nepřetržitým dohledem. Garantuji, že vyslanec neopustil své prostory, natožpak Conciergerie. Jeho nepřítomnosti si všiml až člen hradní stráže... je to tak, Jeane?“

„Správně,“ přitakal Maguiron. „Vyslanec se nedostavil na naše dohodnuté setkání, a tak jsem vyslal strážného... který už našel jen prázdné komnaty. Hrad je plný strážných, zatraceně! Neříkám, že jim nic neproklouzne... ale tělnatý Žid? Ani náhodou!“

Neptal jsem se, proč má kastelán potřebu scházet se s maurským hostem uprostřed noci, nic mi do toho nebylo a on by mi stejně neodpověděl, přinejmenším ne pravdivě. Ale udělal jsem si v duchu poznámku.

„Mým lidem unikne ještě méně,“ připomněl mi La Trémoille svého kapitána.

„Komnaty jste tedy propátrali...,“ shrnul jsem.

„... a došli jsme k závěru, že nebylo možné opustit je dveřmi.“

„Okny? Tajnými východy?“ nadhodil jsem.

„Znám tu každý kámen,“ bránil se Maguiron. „Okny... ha! Běžte se podívat. A tajné chodby v komnatách nejsou.“

„Proč já?“ vyslovil jsem otázku, která byla nasnadě. „Máte postavení, prostředky... a své lidi, pane La Trémoille. Co chcete ode mě?“

„Dle našeho soudu nebylo zmizení vyslance v silách pozemských...“ Maguiron náhle znejistěl a očima hledal pomoc u svého druha. Rozmach mystických Umění, ačkoli podporovaný králem a vykonávaný církví, zastihl tyhle muže zcela nepřipravené. A nejen je. Věděl jsem, s jakou pověřčivou nedůvěrou se

k magii staví šlechta i v mém, mnohem svobodnějším Norsku. Nekomplikovaný lenní svět vzájemných sporů, bitev, slávy, pověsti a feudální správy se jim rychle měnil před očima. Musel to být šok.

„Proč jste nezasvětili do věci někoho z kléru? Oni disponují přesně takovými odborníky, které potřebujete. Přínejmenším by vám potvrdili, jestli bylo... Umění... použito, nebo ne. Většinou zanechává stopy.“

Zvláště translokace, výjimečně složité kouzlo s extrémně variabilními výsledky. Přenos mezi dvěma body fungoval bezvadně, zachování formy, obsahu a konzistence přenášené věci už tolik ne. Neuměl jsem si představit, že by ho někdo soudný použil na člověka v hradní věži.

„Požádat o pomoc církev by znamenalo konec jakémukoli utajení. Prakticky bychom mohli vyslat posla ke králi a rovnou ho o všem zpravit.“ Maguiron frustrovaně třískl pohárem o stůl.

„Může se zdát, že starost o naše vlastní postavení je hlavním důvodem... ale není tomu tak. Pokud se jedná o únos, nemůžeme si být jisti, kdo za ním stojí,“ poopravil informaci Trémoille.

„Kdo další ví, o čem se tu bavíme?“ promnul jsem si bradu a horlivě přemýšlel.

„Strážný, který našel komnaty prázdné, je držen pod dohledem. Jinak jen my, jak nás tu vidíte.“

„Dobrá, zeptám se jinak. Kdo jiný bude muset být o vyslancově zmizení zpraven před příjezdem krále?“

„Zcela nevyhnutelně Ja'far ibn Mansur, iberijský sheikh a vyslancův pobočník s příbuzenskými vazbami na samotného emíra. Vzdálenými, díky Pánu,“ jmenoval La Trémoille bez zaváhání. Nedivil bych se, kdyby znal z paměti jména všech členů maurské suity, jejich oblíbená jídla a rodokmeny koní. Začínal jsem si na jeho výkonnost zvykat.

„Ututlat!“ Hrabě Maguiron práskl rukou do stolu. „Nikommu ani slovo, dokud nedopravíte Shapruta zpět na hrad! Nikdo se už nebude ptát na noční *ex tempore* aktivity, když se objeví včas a se zdravou kůží.“

„Vyšetřování bude obnášet značné doptávání se služebnictva, které má tak jako tak uši a oči všude,“ připomněl jsem. „Naprosté utajení není reálné.“

„Ti budou mlčet. A i kdyby ne, názor kmána nemá žádnou hodnotu.“

„Myslí si to i král? À propos, sheikh Ja'far se bude zajisté shánět po svém vyslanci nejvýše po ranní modlitbě. Kuropění není daleko. Lepší bude zpravit ho předem, než na to přijde sám... a požádat ho o trpělivost. Jedná-li se o únos, jakékoli mlžení na vás a potažmo na vašeho krále vrhne stín podezření.“

„Zatvrzelci!“ štěkl Maguiron.

„Souhlasím s mistrem Haraldem,“ pronesl Trémoille, čímž diskuzi uzavřel. „Neudělá nám dobrou službu, bude-li se sheikh doptávat po osudu svého pána na vlastní pěst. Z toho vznikne více škod než užitku. Z vašich slovních obrátů soudím, že jste náš úděl již přijal za svůj, pane Haralde.“

„Je to tak,“ přiznal jsem.

„Zatím jsme se ne bavili o odměně.“

„Není třeba,“ usmál jsem se potutelně. „Vím, že mi zaplatíte jakoukoli částku.“

Maguiron už vstával z křesla, ale gesto jeho druha ho zadrželo.

„Za nalezení!“ zdůraznil Trémoille.

„Udělám vše, co bude v lidských silách, a jen za snahu si vezmu dvacet pařížských liber. Nehledě na výsledek. Pokud se mi podaří vyslance doručit živého a včas, budu požadovat pětinašobek. Plus předem deset liber v drobnějších mincích na výlohy.“

„Chamtivče! Za to se dá pořídít měšťanský dům!“ Maguiron zalapal po dechu. „Mé léno bys nechtěl?“

Nebyl daleko od pravdy. Tažného koně pořídil člověk v Paříži za půl libry, na stejnou částku přišel průměrný nevolník, pět prasat nebo půlroční pronájem řemeslnického domu. Na každou z těch věcí by běžný čeledín vydělával dva roky. Pokud by nejedl.

„V porovnání s tím, co můžete získat... nebo ztratit, jsou to drobné. Nic, co byste si nemohli dovolit.“

„Souhlasíme,“ ujistil mě Trémoille, strčil hlavu do dveří a přivolal sluhu. „Pusťte se neprodleně do práce, Haralde, a bezodkladně mě zpravte o jakémkoli vývoji. Ptejte se, pátrejte, konejte zázraky, jestli bude třeba. Z rozkazu kastelána vám bude k dispozici každý, kdo na hradě pobývá, nehledě na své povinnosti. Uspějete, a uděláte si dobré jméno.“

Ačkoli se Trémoille při hovoru kontroloval, nemusel zdůrazňovat, co se může stát v případě neúspěchu. Kastelán de Maguiron mnou pohrdal, ale neměl za mě adekvátní náhradu, a tak slovům hraběte bezmyšlenkovitě přikyvoval. Zbytek už šel rychle, nechtěli ztrácet ani okamžik.

Vyplatili mě, podepsal jsem brkem stvrzenku, narychlo sepsanou kastelánem, a La Trémoille mi pokynul, ať ho následuji. Váček se zlatem jsem raději nesl v ruce, opasek sám ztěžkl drobnými solidy, které se na rozdíl od liber daly použít k běžnému placení.

„Těší mě, že jste se nechal přesvědčit, pane,“ vyjevil spokojeně Trémoille, když jsme po točitém schodišti stoupali o patro výš.

„Toho pána můžete klidně vynechat, pane hrabě. Nemuseli jste mě moc přesvědčovat... jakmile jsem se dozvěděl podrobnosti, zmocnila se mě zvědavost.“

„Ta už zahubila mnohé, Haralde. Dávejte raději dobrý pozor na všechny strany. Já vám nic zlého nepřeji, ale za úmysly ostatních

ručit nemohu. Hrabě Maguiron je mocný muž a má své... vrtochy.“

„A zjitřené city,“ podotkl jsem.

„Velvyslancovy komnaty,“ ukázal na dveře, před kterými stál Dardaine, můj ranní známý. „Obávám se, že nebyly prohlédnuty s příslovečnou citlivostí.“

„Podívám se tam. Pokud vás to neurazí, raději počkejte zde,“ požádal jsem ho.

Velvyslanec si s sebou rozhodně přivezl přepychový kus domova. Teplým vzduchem se jako břišní tanečnice vznášela vůně myrhy, v železných ohřívacích koších byly zapíchnány ohořelé dřevěné třísky. Podržel jsem ruku nad vychladlými uhlíky, jednu třísku vytáhl a přivoněl. Santalové dřevo.

Studené zdi Conciergerie prakticky nebyly vidět pod gobelíny, tauširovanými maurskými štíty a zkříženými scimitary. Šlapal jsem po srsti neznámého exotického zvířete a měl chuť sundat si k tomu boty. Panstvo si žilo, to jsem musel uznat. Snažil jsem se vnímat každý detail, ale zároveň se nesoustředit na nic konkrétního. Na hedvábím potažené dubové posteli se nacházel chaos různobarevných polštářů a vystdlé, zmuchlané saténové příkrývky.

Podržel jsem si před očima odhozenou tuniku a zkoumavě porovnal její rozměry se šířkou oken. Maguiron věděl, co dělá, když se jim vysmíval. Nejenže byla příliš úzká, než aby se jí pohodlně protáhl dospělý člověk, natož člověk Shaprutových rozměrů, ještě ke všemu vedla na nádvoří o dvě patra níž. Roztáhl jsem brokátové závěsy a vyhlédl ven. Svit měsíce odhaloval zastřešenou studnu, stáje, bránu a stráže procházející po hradbách.

Pokud velvyslance někdo unesl, určitě nepocházel z nuzných majetkových poměrů. Bohatství leželo na dosah ruky. Zlaté prsteny v intarzovaném depozitáři, dýka s opály, nefritový kalamář, slonovinový hřeben i figurky na šatrandžové desce byly vytesány z onyxů a měsíčních kamenů.

Lidé se většinou unášeli a vraceli kvůli penězům, ať už vracení probíhalo vcelku, nebo po částech. Takové oko mnohdy podpořilo ochotu příbuzných či společníků vzdát se podstatné části majetku. Ne snad proto, že by byli rádi, že se jim orgán v pořádku vrátil, ale protože ten druhý je stále na svém místě. Jakákoli byla příčina Shaprutova zmizení, bohatství v tom nehrálo roli.

Chvilí jsem přemýšlel, co dál, a prohlížel si u toho namalovanou miniaturu na nočním stolku z leštěného olivovníku. Zobrazovala kulatou tvář věkovitého plešatého muže s pěstěným plnovousem a uhrančivýma očima. Shaprutovi mohlo být kolem šedesátky, alespoň dle ztvárnění jistě nestranného umělce.

Vytáhl jsem zpod košile mjöllnir a nechal ho protočit na řemínku. Ať už byl vyroben z jakéhokoli kovu, zlatu se pouze podobal. Žádné zlato se nelesklo způsobem, který člověka nutil hledat pod jeho povrchem pohyb a pochybovat u toho o vlastní přičetnosti.

Zavřel jsem oči a naladil se na amulet. Znal jsem ho lépe než jakoukoli jinou věc na světě. Provedl jsem dechové cvičení, nashromáždil špetku energie, transformoval ji v mjöllniru a soustředil ve své mysli. Když jsem oči otevřel, dívaly se na svět již zcela odlišným způsobem.

Mrtvé věci jsem téměř neviděl, odhalené kousky zdí, strop, kamenné lavice pod okny, nábytek, to vše splývalo do šedých, tmavých skvrn přelévajících se při každém pohybu jako rtuť v baňce. Červenožluté aury hraběte a Dardaina jsem velmi matně

cítil i skrz zeď. Slaboučkový, již téměř dokonale rozplynutý závan vyslancovy aury jsem vnímal až při dokonalém soustředění, ze kterého se mi málem rozskočila hlava. Shaprut ve svých komnatách skutečně nebyl téměř celou noc, jinak by po něm zbylo víc než jen ozvěna.

Zmocnilo se mě zklamání. Každé použití kouzla zanechá stopu. Čím složitější, případně nepovedenější kouzlo, tím hlubší a déletrvajícící otisk v aurách. Tak trochu jsem počítal s tím, že pohled vnitřním okem právě takovou stopu odhalí a pátrání se bude mít od čeho odpíchnout. Bohužel v tomto ohledu byly komnaty čisté jako neprovdaná panna. V jiných ohledech už to tak jalové nebylo.

„Ale, ale,“ mlaskl jsem překvapeně.

Z prostoru uvnitř šedohnědého patvaru komody se mi do mysli zavrtávala černá, ostrá tečka. Rychle jsem před ní uhnul očima. Vnímal jsem ji, jako člověk vnímá břitvu, když se s ní pořeže při holení. Až na to, že tahle břitva uměla pořezat mozek zevnitř, když se na ni příliš urputně zíralo.

Schoval jsem mjöllnir pod košili a rozlepil oční víčka. Jako vždy i teď chvíli trvalo, než se aury rozplynuly. Jako vždy i teď se dostavila otravná bolest hlavy v místech, kde se běžná bolest hlavy nikdy nenachází. Pokradmu jsem se rozhlédl a odzátkoval glazovanou karafu, přičichnutí přivolalo bezděčný úsměv. Díky Olbenovi jsem tuhle vůni bezpečně rozpoznal. Fortifikované víno!

Už s lepší náladou a poloprázdným kalichem jsem se začal věnovat komodě. Její zámek, soudě podle tvaru, nevyžadoval klíč, ale drobný aktivní drahokam. Boháči mívali ve zvyku chránit svůj nejcennější majetek magicky zajištěnými mechanismy. Ty nejlepší obsahovaly jak magické pasti, tak fyzické kontrapce či

decipuly. Nebylo radno se v takovém zámku štourat šperhákem. Jednou jsem byl svědkem pozůstatků dostatečně vědomostně nevybavených zlodějů, a ty pozůstatky se daly vytrít mokrým hadrem.

Naštěstí jsem nebyl žádný amatér. S pomocí mjöllniru stačilo přerušit silová chapadélka ochran, a když zámek zhasl, vypáčil jsem ho damaškovým kinžálem. Uvnitř komody se nacházel váček, ze kterého mi do dlaně vypadla stříbrná náušnice se třemi fasetovými chalcedony. Černý heliotrop, zlatý ohnivý achát a zelený chrysopras byly zabroušeny do trojúhelníku. Účel šperku mi prozatím unikal, ale později bude čas podívat se na něj pořádně.

Už jsem chtěl odejít, když jsem si povšiml rýh v zadní stěně de-
pozitáře. Chvilě trpělivosti a práce s tenkou čepelí odhalily tajnou
schránku. Opatrně jsem v ní zaštoural nožem, ale kromě kousku
pergamenu se v ní nenacházelo nic zajímavého. Rozmotal jsem
svítek a našpulil rty na vysoký sloupec titěrným písmem zapsa-
ných arabských řádků. Bylo jasné, že tohle sám nepřeložím.

Schoval jsem oba nálezy do váčku, a protože v pokojích už ne-
bylo nic zajímavého, připojil jsem se na chodbě k netrpělivému
hraběti.

„Jak jste pořídil?“

„Žádné známky zápasu,“ pokrčil jsem rameny. „Náš velvysla-
nec rozhodně opustil komnaty už během včerejška, a to spíše
dříve než později. Transportace kouzlem se sice nepotvrdila, ale
nemusíte být zklamaný, prohlídka nebyla úplně marná.“

„Ale?“

„Shmuel Shaprut, pokud nebyl přímo praktikem, pak byl při-
nejmenším zaškoleným uživatelem Umění,“ ztišil jsem hlas.
„V jeho majetku se nacházel předmět... který má jisté mystické
vlastnosti.“

„Jaké?“

„To bohužel ještě nevím. Prozkoumám ho, až k tomu bude příležitost,“ poplácal jsem se po váčku.

„Takže prohlídka ani nenaznačila, jak byl vyslanec schopen bez povšimnutí opustit komnaty? Neřkuli, proč a kam se mohl odebrat?“

„Tolik jsem si od ní ani nesliboval.“ Odvedl jsem hraběte kousek stranou. „Poslyšte, potřeboval bych se sejít s tím pobočníkem... jakže se jmenoval?“

„Sheikh Ja'far. Setkání zařídím, ale vzhledem k delikátnosti věci to bude chvíli trvat...“

„Teprve svítá,“ pokrčil jsem rameny. „Máme něco času. Pokročil nějak výslech strážného? Sice byl první, kdo si zmizení všiml, ale mám-li hádat, přišel s křížkem po funuse... stejně jako my.“

Trémoille se podíval na Dardaina, který zavrtěl hlavou. Byl jsem rád, že u zpovídání toho chudáka nemusím být přítomen.

„Ještě než půjdete.“ Hrabě obrátil mou ruku dlaní vzhůru a něco mi do ní vložil. „Vezměte si tento prsten a dobře ho uschovejte. Pokud ho chytře využijete, některé dveře vám pomůžou otevřít. Pokud ne, jiné vám zavře.“

Na zlatém prstenu se skvěla královská insignie. Nebyl to prsten pečtní, jen stvrzující autoritu nositele.

„Žertujete?“ užasl jsem.

„Královův příjezd se kvapem blíží. Máte-li do té doby přijít na něco užitečného, nemůžete zdlouhavě přemlouvat ke spolupráci každého služebníka koruny,“ odušil hrabě.

„Říkal jste, že do králova příjezdu je hrabě Maguiron i regentem. Ten o tom ví?“

„Nestrachujte se, později mu to vysvětlím. Selžeme-li, může dojít nejen k zániku jedněch ambicí, nýbrž i ke katastrofě vpravdě

biblických rozměrů. Nerad bych stál u jejího počátku. Franská říše se sotva vzpamatovala z vnitřních půtek a maďarských vpádů, další pohromu si nezaslouží. Prsten budete muset vrátit... a jestli jste tak rozumný muž, za jakého vás považuji, nikdy ho nezneužijete.“

„Rozhodně nezneužiji vaši důvěru, pane La Trémoille,“ odpověděl jsem pomalu, a tentokrát jsem uctivé oslovení myslel vážně. Hrabě oplýval překvapivě nadčasovým chápáním Franské říše jako země, uvědomil jsem si. Většina velmožů se ztotožňovala nanejvýš se svým lénem, jehož závislost na koruně silně plynula z autority momentálního panovníka.

„Co budete dělat teď?“ Hrabě mě doprovodil k hlavnímu vchodu do donjonu. Venku kokrhali kohouti a obloha začínala světlat.

„Přemýšlet,“ přiznal jsem.

Paříž se probouzela do nového rána a ulice se pozvolna zaplňovaly jejími obyvateli, převážně kramáři a trhovci. Většina řádných měšťanů vstávala s rozbřeskem a uléhala se setměním, noční doba patřila nekalým živlům. Pomalu jsem rozjímal o Shaprutově zmizení, nechával myšlenky plynout a nesnažil se vymyslet nic konkrétního. Na to jsem měl zatím málo informací. Nález z velvyslaneckých komnat mě však náramně zajímaly.

Kvůli nedávným bouřkám jižně od Paříže se hladina Seiny nacházela povážlivě vysoko. Sešel jsem z Grand Pont, zahrnul doleva podél přivázaných pramic, protáhl se skrz několik kamenných podloubí a držel se víceméně říčního břehu. Ačkoli Paříž procházela změnami, většina města na sever od Seiny byla stále postavena

s důrazem na neopakovatelný chaos. Při každé návštěvě se mi podařilo několikrát zabloudit ve změti úzkých uliček a slepých dvorků. Pro někoho, kdo se tu narodil, orientace zřejmě nebyla problém, já jsem byl zvyklý na jiné prostředí.

Protáhl jsem se uličkou tak úzkou a křivolakou, až jsem místy drhl rameny o zdi, a vyběhl jsem kousek výše po jedné ze širších promenád. Místo, kam jsem měl namířeno, jsem navzdory svému orientačnímu omezení nemohl minout. Thermae Commentry, jediné zbývající funkční lázně v Paříži, osadila majitelka střechou červenou jako makové pole.

Původní římská, již notně zdevastovaná a často na základní kámen rozebraná výstavba se nacházela většinou jižně od Seiny. Thermae Commentry byly výjimkou, kterou Allanais de Anjou s nejvyšší citlivostí zakoupila, zrenovovala a zprovoznila. Usmál jsem se při vzpomínce na dávná léta. To bylo ještě při mé první cestě po Evropě, předtím, než se Allanais stala hraběnkou z Anjou a než mé toulavé nohy definitivně ukončily náš bouřlivý vztah, záplatovaný jako starý pytel. Dobré poměry však přetrvaly.

Na zabouchání na bronzové dveře v portiku s korintskými sloupy dlouho nikdo nereagoval. Pro dámy z Commentry bylo svítání jako pro jiného půlnoc. Zabouchal jsem znovu, tentokrát hlasitěji, a po chvíli se ozvaly cupitavé kroky. S cvaknutím zámku vykoukla rozčuchaná a očividně právě probuzená mladá dívka. Oči, které si zakrývala před vycházejícím sluncem, připomínaly nakřáplá křepelčí vejce.

„Haralde?“ kuňkla překvapeně.

„Sarro, dobré ráno,“ vzpomněl jsem si na její jméno a mile se usmál. Vtáhla mě do příjemného přítmí a zase za námi zamkla.

„My pracujeme do noci,“ stěžovala si roztomile a sahala mi u toho po prsa. „Musíš chodit odpoledne.“

„Však já vím. Paní je vzhůru?“

„Snídá v atriu. Cestu znáš, vid? Já si jdu zase lehnout,“ zamávala mi malátně.

Prošel jsem apodyteriem, minul portál do frigidaria a snažil se u toho hlasitě nešoupat nohama. Z fresek v temných chodbách se na mě usmívali satyři a nymfy. Commentry mi připomínalo křesťanské chrámy nejen majestátní rozlohou vnitřních prostor. V obou svatostáncích přicházeli lidé o svá tajemství, ať už to bylo ve zpovědnicích, nebo v posteli s kvítky, jako byla Sarra. A v obou případech se s jejich tajnostmi nestydatě kšeftovalo.

„Koho nám to čerti nesou,“ utrousila Allana, aniž by se na mě podívala více než koutkem oka. Její soukromé atrium jsem měl rád. Bazének, květiny, lehátka a vzpomínky, které člověka nutily potutelně se usmívat. Vypasovaná hedvábná tunika barvy večerní oblohy Allana velice slušela. Ona se vždy uměla obléknout vkusněji než kdokoli jiný.

„Rád tě vidím,“ nedokázal jsem zadržet úsměv, který neopětovala.

„Jsi v Paříži celých jedenáct dní, a až teď ses odhodlal pocítit mě návštěvou. Už jsem ani nedoufala.“

„A ještě ke všemu něco potřebuji,“ nebránil jsem se a bez ptaní si posloužil z mísy. Hrozný, čerstvý chléb a tři druhy sýrů mi připomněly ostentativně ignorovaný hlad. Nepřekvapilo mě, že o mé přítomnosti ve městě věděla.

„Jsi drzý! Jsi... nepoučitelny! Jsi...“ vstala s grácií ohrožené kočky a v očích se jí blýskalo. Aniž bych se přestal usmívat, objal jsem ji, jak to umí jen neotesaní severští kmáni.

„A vůbec, co si to dovoluješ! Jdi ode mě!“ roztála v mém náručí a objetí mi vrátila.

„To zase uteklo let,“ povzdychla si už vážně, když jsem ji celou zulíbal. „Zestárl jsi.“

„Ty taky,“ zhodnotil jsem střízlivě.

Vyprskla skutečně jako ta kočka a mávla otráveně tlapkou.

„Copak?“

„Ale nic. Nutí mě do vdavek,“ postěžovala si s výrazem člověka, který znenadání rozkousal a polkl půlku citronu.

„Kdo? Tvoji baroni?“

„Všichni. Baroni, rytíři, vévoda taky. Nevím, jak dlouho ještě zvládnou kličkovat před námluvami nejrůznějších potentátů. Kdyby alespoň nebyli tak nudní!“ Allanais vehementně gestikulovala.

„Vezmi si mě.“

„Klidně! Kdyby mi nevadilo přijít o Anjou, vezmu si tě hned odpoledne. Od té doby, co se Fredegard rozhodl umřít, chytrák jeden, má legitimita balancuje na hraně. Nezapomeň, že to on byl hrabě a já jen prostá holka. Bohatá, schopná, krásná, Commentry jsem měla, to všechno je pravda, vím, co chceš říct, Harald. Ale prostá! A ženská! To nemůžou vystát, panáčci... že se nenavléknu do železa, že nebudu máchat klackem někde na poli a kuchtat mládež!“ Allanais píchla vidličkou do imaginárního nepřitele a třískla s ní o stůl. „Zatím jim stačilo, že umím velet, spravovat panství a jsem zadobře s vévodou. Ale dýchají mi na krk, ti psi. Fredegarde, proč ses musel nechat propíchnout v nějaké bezvýznamné rvačce! Ty starostlivý, galantní, zamilovaný pitomče!“

„Paní volala?“ přicupitala služebná, kterou vyděsilo hlasité bědování.

„Vino, drahoušku,“ poručila si hraběnka. „Neředěné.“

Allanais našpulila rty, jako by se rozmyšlela, jestli bude nadávat, brečet, nebo obojí najednou. Dával jsem si dobrý pozor, abych ji nezačal ani náznakem litovat. Ukousla by mi hlavu.

„Jak jsi to zvládala doposud?“

„Rok jsem chodila v černém a truchlila. Pak už jim to přišlo divné, tak jsem začala všechny hrozně úkolovat. Minulý měsíc už naléhali tolik, že jsem se sebrala a odjela raději sem. Nejhorší je, že žádný další asi nebude tak benevolentní jako Fredegard. Zdejší muži mají nebezpečně zkreslené představy o ženských povinnostech.“

„Mohla bys přijít o Commentry?“

„Jen přes mou mrtvolu,“ zasyčela.

„Hádám, že se svým temperamentem a znalostí lidské povahy si každého dalšího omotáš kolem prstu. Alespoň natolik, aby ti dal pokoj.“

„Hmm. A v tom bys chtěl žít, Haralde?“

„Stejně jsem se vždycky divil, že ti to tady církev už dávno nezavřela. Oni přece vědí, že provozuješ bordel.“

Soudobá společnost, ač prohnílá jako smrky v polomu, utrpěla čas od času nábožensko-morální schizma a pokorné pracovnice nejednoho nevěstince byly bigotními křesťany a křesťankami vypráskány z města, většinou k všeobecné a utajené nespokojenosti mužské části obyvatelstva. Zdálo se, že Commentry je vůči podobným událostem imunní. Prozatím.

„Nezapomeň, že tenhle bordel, jak jsi nazval můj domov, je přístupný jen velice vybrané společnosti. Komu jinému by důležité páni vylévali srdíčka než mým veverkám. Arcibiskup bude mhouřit oko tak dlouho, dokud se s ním budu dělit o básničky. Jen ať to tu zavře, bude mít utrum. A vůbec, nevím, o čem mluvíš, tady pracují jen vzdělané, Pánu věrné a zcela počestné lazebnice.“

Allanais na mě hodila oko a půlku úsměvu. Byl jsem rád, že se jí vrací dobrá nálada.

„Když už je řeč o básničkách, jednu pro tebe mám,“ zvažněl jsem. „Ale arcibiskup o ní nesmí mít šajn.“

Do několika vět jsem shrnul události dnešního rána a nechal si pro sebe tolik detailů, kolik jen bylo možné. Allanais napjatě poslouchala.

„Pane na nebi, to je ale průser,“ prohlásila přízemně.

„To teda. Je to čerstvé, takže nepředpokládám, že bys už něco zaslechla... ale když někdo pípne...“

„Vím, kde tě hledat. Pan vyslanec určitě nevypadá jako průměrný Frank. Zajímalo by mě, jak chce splynout s davem.“

„Asi jako páv korunkatý s kadeřavou drúbeží. Pokud tedy nesplývá v Seině, tam by obstál.“

„Mám pro tebe radu, Haralde. Potřebuješ někoho, jako jsem já, ale ve spodních vrstvách... mezi plebem.“ Allanais zamyšleně zabubnovala prsty po stole. „O někom bych věděla. Chceš slyšet jméno?“

„Beru zavděk každou pomocí, která se naskytne,“ ignoroval jsem zradu v její otázce.

„Shodou okolností se už znáte. Hendrik te Winkel.“

„Thorovi kozlí! Žertuješ,“ zalitoval jsem své lehkovážnosti. „Co ten dělá v Paříži?“

„Proč se ho nezeptáš sám?“

„Asi budu muset. Podívej, zaplatím ti zálohu předem, ať nepřijdeš zkrátka...“

„Nech to být. Zaplatíš, až se něco dozvím.“

„Co mi schází, je čas, ne prostředky, Al,“ naléhal jsem. „Tady kráčí královská pokladnice, takže se nerozpakuj brát, co je potřeba.“

„Kdybych do ní sáhla, zlomím si nehty o dno.“

„Když se jedná o peníze, nenabíráš hrstmi, ale lopatami,“ cvrnkl jsem ji do brady a nachystal se k odchodu.